

[Hans Jacob Sørensen.]

til Efteraaret 1930, blev alle Spørgsmaal vedrørende Tjenestemandslønforholdet gennemgaaet og gennemdrøftet; og man maa vel ogsaa vide, at de Spørgsmaal, der nu her søges draget frem baade vedrørende de laveste og vedrørende de højeste Lønninger, selvfølgelig har været blandt dem, der allermost har været paa Tale. Og der har jo ikke været Tale om at tage nogen overilet Beslutning fra nogen Side. Nej, vi har kunnet drøfte Tingene i Ro, og vi har kunnet drøfte Tingene i Fordragelighed, og vi har drøftet Tingene med det for Øje, at vi vilde søge at naa til Enighed.

Og hvordan var det saa, det formede sig? Det formede sig saaledes, at vi selvfølgelig maatte drage Sammenligninger mellem de Forhold, som de frie Erhverv byder deres Folk, og de Forhold, som vi indenfor Statsadministrationen vilde byde vore, og der blev draget Sammenligninger som f. Eks. den, det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen fremdrog i Gaar, der viste, at Forholdet mellem Arbejdslønninger i de frie Erhverv og de Lønninger, vi giver Tjenestemænd og Funktionærer i Bundklasserne, var saaledes, at vi for Statens Vedkommende kunde siges at lønne pænt — og foruden Lønningerne sikrer vi jo ogsaa Pensionen med det Bidrag, som Staten yder dertil. Der var ikke noget i Vejen i den Henseende. Men dernæst maatte vi selvfølgelig ogsaa tage op til nærmere Undersøgelse, hvad det vilde koste, om man her vilde gaa til at hæve Lønnen blot i nogen Maade, og der ser man jo straks, da det er her, de mange Tusinder af Tjenestemænd og Funktionærer findes, at et forholdsvis beskedent Beløb vil betyde stærkt forøgede Millionudgifter. Derfor maatte vi fra alle Sider erkende, at da det var begrænsede Beløb, vi kunde regne med, og da en Sammenligning mellem Lønforholdene for Stillinger udenfor Statsadministrationen og indenfor denne afgjort talte til Fordel for dem, der var indenfor Statsadministrationen, saa var det begrænset, hvad vi kunde naa her. Men eet Felt kunde vi sætte ind paa, og det blev der sat stærkt ind paa, nemlig netop ogsaa indenfor disse Grupper at skaffe stærkt forøget Avancement, og, som jeg sagde i Gaar, vi fik Avancementsforbedringer gennemført alle de Steder, hvor det overhovedet kunde lade sig gøre.

Men dernæst var der den anden Side af Sagen, nemlig de højeste Lønninger. Jeg forudsaa selvfølgelig, at det var et Omraade, som vilde blive draget frem under denne Debat, men det kunde jo egentlig være interessant at høre nogle af Admini-

strationens øverste udtale sig om dette Spørgsmaal. Vi har i Kommissionen ikke haft Besøg af Ministre, men vi har paa forskellig Maade haft Føling med, hvad Ministrene tænkte om denne Sag, hvad de holdt paa i den Henseende, og det tyder ikke paa, at vi er gaaet for vidt i Kommissionen. Jeg vil her gerne sige, at det jo ikke er det sentimentale, der har gjort sig gældende, det har ikke været for — lad os blot tale aabent og ærligt om det: det har ikke været, for at det skulde komme den ene eller den anden indenfor den øverste Administration vel, at vi har foreslaaet visse Lønforhøjelser; havde vi skullet det — jeg tænker her igen paa visse af den højtærede Regerings Medlemmer —, saa var vi kommet til at gaa langt videre visse Steder, end Tilfældet er blevet. Nej, det, der blev lagt til Grund, var akkurat det samme som ved de mindre Lønninger; vi maatte ogsaa her drage en Parallel mellem Forholdene udenfor og Forholdene indenfor Statsadministrationen, og da maatte vi erkende, at vore mest betroede Statstjenestemænd ikke nær var lønnet saa højt som de mest betroede Mænd i det frie Erhverv, og for at sikre, at vi frem i Tiden kunde faa de bedst mulige Kræfter ind i Statsadministrationen paa de mest betroede Poster gik vi — og lad mig sige det: fra alle Sider — med til at tiltræde Forslaget om Forhøjelse af Lønningerne for de højeste Tjenestemænd. Jeg giver ikke ret meget for, at der er enkelte af Kommissionens Medlemmer, som nu søger at indtage et Særstandpunkt her, som maaske vil kunne behage visse Vælgere vel, naar de samme Medlemmer har sat deres Navn under og dermed er gaaet ind for det Kommissionsforslag, det Forslag til Lov, der netop fastsætter disse Lønninger.

Men maa jeg saa til sidst sige, at jeg for mit Vedkommende ikke skal beklage det, som vi øvrige Kommissionsmedlemmer paa den Maade er kommet ud for. Men der er andre Kommissionsmedlemmer, som jeg mener der kunde være Grund til at beklage. Det er de Kommissionsmedlemmer, der netop^{er} ud fra rolige, saglige Betragtninger er gaaet ind for den Indstilling, der er fremkommet fra Kommissionen, under Hensyn til de økonomisk vanskelige Vilkaar, vi er inde under, og som har sagt: Det, vi ønsker, er at faa et positivt Resultat, der bringer vore Folk visse Fordele, selv om disse Fordele ikke er saa store, som vi kunde ønske, og som vore Folk havde ventet. De Folk, der har handlet